

ALEX ASTER

LIGHTLARK

VALONKIURU

WSOY

LIGHTLARK

VALONKIURU

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Lightlark

Copyright © 2022 by Alex Aster
Published in agreement with Jill Grinberg Literary Management, LLC.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52456-5
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Rakkaalleni.

En osaisi ikipäivänä kirjoittaa
meidän rakkaustarinaamme.

1. LUKU

ISLA

Isla Crown putosi usein tähtilammikon läpi kaukai-siin paikkoihin. Aina ilman lupaa – ja näköjään aina huonoimmalla mahdollisella hetkellä.

Vielä viiden vuodenkin jälkeen porttaaminen kolotti luita. Isla puristi tähtisauvaa tiukasti kädessä, ja keuhkot pullisteli-vat ilmaa kuin ne olisivat täynnä hänen pukeutumispöytänsä harvinaisia parfyymeja. Lasihuone kieppui silmissä ja hajanai-set värit sulautuivat yhteen, kunnes painovoima naulitsi hänet viimein alas kuin maailmankaikkeuden irtonaisen säikeen.

Tähtisauva oli turvallisesti piilossa puvun selkämyksen alla, kun ovi heilahti auki.

»Mitä sinun hiuksillesi on tapahtunut?» Poppyn kovaääninen kiljahdus sai Terran syöksymään sisään niin vauhdilla, että vyö-täisillä roikkuva veitsi- ja miekkapaljous kalisi.

Tukka oli Islan huolista pienin, vaikka se näyttikin epäile-mättä sammalmättäältä. Tähtisauvalla matkaaminen valta-kuntien uudismaasta toiseen sai kiharat suoristumaan ja letit purkautumaan, vaikka Poppy olisi vetänyt ne miten tiukalle – ja se oli Islan mielestä vain hyvä asia.

Isla ei edes esittänyt olevansa taitava tähtisauvan käyttäjä. Aluksi tähtilammikko oli vienyt hänet yllättäviin paikkoihin. Kuukansan uudismaan lumikyliin. Taivaskansan uudismaalle juhliin, jotka pidettiin yläilmoissa. Muutamiin maihin, joissa

yksikään kuudesta saarikansasta ei asunut. Isla oli vähitellen oppinut palaamaan aiemmin näkemiinsä paikkoihin. Siihen hänen tähtisauvan käsittelytaitonsa sitten päättyikin. Hän tiesi vain, että tuo salaperäinen kapine antoi hänen jostain syystä siirtyä sekunneissa satojen kilometrien päähän.

Terra huokaisi ja laski kätensä miekan kahvalta. »Pari suortuvaa on vain irronnut, Poppy.»

Poppy ei vastannut. Hän kiiruhti Islan luo harja ja siirappista lehtiöljyä sisältävä pullo tanassa samaan tapaan kuin Terra oli aikoinaan opettanut Islaa pitämään miekkaa. Isla väläytti taisteluopettajalleen leveän hymyn lumousopettajansa olan yli ja kiljaisi, kun Poppy alkoi irrottaa pinnejä kovakouraisesti. Poppy pudisti päätänsä. »Täytyy aloittaa taas alusta.» Hän työnsi pinnit huulten väliin ja jatkoi puhumista. »Näin siinä käy, jos sinut jättää edes tunniksi yksin. Vaikka minä lukitsin oven ja kaikki! Miten valtakunnassa sinä onnistuit sorkemaan hiuksesi omassa huoneessasi, Pikkulintu?»

Omassa huoneessasi. Ei tämä ollut mikään oma huone. Tämä oli lasipallo, joka oli joskus muinoin ollut kasvihuone. Nykyään ruudut oli peitetty maalilla. Ikkunat sinetöity. Ja jäljellä oli ainoastaan yksi ovi.

Poppy ja toisinaan Terrakin nimittivät Islaa pikkulinnuksi, ja juuri se hän oli.

Häkkilintu.

Isla kohautti harteitaan. »Miekkailin vain vähän.» Poppy ja Terra olivat Islan ainoa perhe, vaikka he kolme eivät olleet mitään sukua toisilleen. Kaikki, joissa virtasi samaa verta kuin Islassa, olivat kuolleet jo kauan sitten. Silti edes Poppy ja Terra eivät tienneet tähtisauvasta. Muuten he olisivat kieltäneet häntä käyttämästä sitä. Se oli ainoa avain ulos lintuhäkistä. Eikä Islaa ollut lukittu sinne pelkästään oman turvallisuutensa vuoksi...

Vaan myös kaikkien muiden.

Terra tuijotti Islaa epäluuloisena, mutta käänsi sitten huomionsa seinään. Seinällä rivissä roikkuvat kymmenet kiiltävät miekat olivat kuin peili. »Harmi, ettei voi ottaa noita kaikkia mukaan», hän sanoi ja siveli rivistöä sormella. Miekat olivat peräisin linnan muinaisesta varastosta, ja hän oli antanut jokaisen niistä Islalle. Isla oli *ansainnut* ne opittuaan koulutukseensa kuuluvan taidon toisensa jälkeen.

Poppy tuhahti. »Se onkin ainoa Satapäiväisten sääntö, jota kannatan. Muilla kansoilla on ihan hirveä käsitys meistä eikä Islan tarvitse todistaa sitä oikeaksi.»

Perhoset alkoivat lepattaa Islan vatsassa kuin lehdet myrskyssä.

Hän pakotti huulilleen hymyn lievittämään Poppyn turhautumista. Hänen huoltajansa hoki aina, ettei hän hymyillyt tarpeeksi. Isla ei ollut tavannut kovin montaa ihmistä, mutta niitä harvoja oli helppo lukea. Täytyi vain selvittää, mikä heitä motivoi. Kaikki halusivat jotain. Ja joitain asioita oli helpompi antaa kuin toisia. Hymy lumousopettajalle, joka oli yrittänyt lähes kahden vuosikymmenen ajan opettaa oppilaalleen käytöstapoja. Kohteliaisuus naiselle, joka arvosti kauneutta yli kaiken. »Poppy, niin kaunis kuin sinä oletkin, muut kansat ovat oikeassa. Me olemme hirviöitä.»

Poppy huokaisi ja pujotti viimeisen pinnin Islan tukkaan. »Et sinä», hän huomautti merkitsevään sävyyn.

Vaikka Islan huoltaja tarkoitti sanat hyvällä, ne saivat vatsan muljahtelemaan pelosta.

»Muut ovat valmiita», Terra sanoi. Hän otti pari askelta kohti pukeutumispöytää. Isla katseli häntä peilistä, jonka kehukset aika oli täplittänyt. »Oletko sinä?»

En. Isla ei tulisi koskaan olemaan valmis. Satapäiväiset tarkoittivat monta asiaa. Se oli peli. Tilaisuus murtaa kuutta valtakuntaa koettelevat lukuisat kiroukset. Mahdollisuus voittaa ylivertainen mahti. Kuuden hallitsijan kohtaaminen.

Sata päivää kirotulla saarella, joka tuli näkyviin vain kerran sadassa vuodessa. Islalle se merkitsi...

Lähes varmaa kuolemaa.

Oletko valmis, Isla? ivallinen ja julma ääni kaikui Islan päässä.

Islan pelkoa hillitsi ainoastaan uteliaisuus. Hän oli aina janonnut lisää... kaikkea. Lisää kokemuksia, lisää paikkoja, lisää ihmisiä.

Hänen määränpäänsä – Valonkiurun saari – oli lisää kaikkea. Islalla oli ollut tapana pujahtaa huoneensa irtonaisesta lasiruudusta metsään ennen kuin hänen huoltajansa saivat sen selville ja sinetöivät ruudun. Metsässä hän tapasi vanhinnattaren, joka oli aikoinaan asunut Valonkiurulla, kuten kaikki muutkin villiläiset ennen kIROUSTEN langettamista. Ennen kuin suurin osa kansoista pakeni kirouksia seuraavassa kaaoksessa saarelta ja loi itselleen uudismaan. Vanhinnattaren tarinat olivat kuin puun hedelmät: harvassa mutta sitäkin herkullisempia. Hän kertoi kuninkaista, jotka pystyivät sulkemaan auringon käteensä, valkoihiuksisista naisista, jotka saivat meren karkeloimaan, linnoista ylhäällä pilvissä ja kukista, jotka kukkivat silkkaa voimaa.

Tuo kaikki oli tapahtunut aikana ennen kirouksia.

Nykyään Valonkiurun saari oli pelkkä varjo itsestään, vanki ikuisessa myrskyssä, joka esti sinne pääsyn veneellä tai edes lumouksen voimalla muuten kuin Satapäiväisten aikana.

Yhtenä iltana Isla oli löytänyt vanhinnattaren makaamasta kyljellään puun juurella. Naisen olisi voinut luulla nukkuvan, ellei hänen ruskettunut ihonsa olisi ollut muuttunut kaarnaksi, verisuonet köynnöksiksi. Villiläiset hallitsivat luontoa eläessään ja muuttuivat osaksi sitä kuoltuaan.

Vanhinnattaren kuolemassa ei tosin ollut mitään luonnollista. Hän oli kuollut liian pian, vaikka olikin jo elänyt satoja

vuosia kaukana Valonkiurun voimasta. Hänen kuolemansa oli ollut ensimmäinen monista.

Ja se oli Islan syy.

Terra toisti kysymyksensä. Hänen silmänsä olivat tummanvihreät kuin lehdet ja villiviinit, jotka kietoivat villikansan palatsin syleilyynsä kaiken peittävänä ihona. Samanväriset kuin Islan. »Oletko sinä valmis?»

Isla nyökkäsi, vaikka hänen sormensa tärisivät, kun hän otti pukeutumispöydältä kruunun. Se oli yksinkertainen kultainen vanne, jota koristivat kultaiset nuput ja lehdet ja sähisevä käärme. Isla asetti sen päähänsä varoen pinnejä, jotka estivät pitkiä tummanruskeita hiuksia valahtamasta kasvoille.

»Olet kaunis», Poppy sanoi. Isla tiesi kehumattakin olevansa kaunis. Kauneus oli villiläisten lahja – ja kirous. Kirous, jonka vuoksi hänen äitinsä oli kuollut. Siksi oli vain huolestuttavaa kuulla, että hän näytti aivan äidiltään. Poppy katsoi Islaa silmiin peilin kautta ja sanoi kiivaasti: »Sinä riität, Pikkulintu. Olet kaikkia muita parempi.»

Kunpa se olisikin ollut totta.

Pakokauhu sai Islan kasvot vääntymään. Mitä jos tämä oli viimeinen kerta, kun hän näki huoltajansa? Mitä jos hän ei palaisi huoneeseensa enää koskaan? Hän kurotti vaistomaisesti kätensä kohti kumpaakin, halusi koskettaa heitä vielä kerran.

Terran ankara katse pysäytti kuitenkin liikkeen.

Tunteellisuus on itsestä, Terran tuijotus tuntui sanovan.

Satapäiväisissä ei ollut kyse Islasta. Tarkoituksena oli pelastaa hänen valtakuntansa. Ja kansansa.

Ääneen lausumaton toru sai Islan suoristamaan selkänsä. Hän nousi hitaasti seisomaan, ja kruunu tuntui painoan raskaammalta. »Tiedän kyllä, mitä minun täytyy tehdä», hän totesi. Jokaisella hallitsijalla oli suunnitelma Satapäiväisiä

varten. Terran ja Poppy suunnitelmaa oli taottu Islan päähän pienestä saakka. »Noudatan käskyjänne.»

»Hyvä», Terra sanoi. »Sinä olet nimittäin meidän ainoa toivomme.»

Villikansan palatsissa oli enemmän ulkotilaa kuin sisätilaa. Käytävät olivat siltoja. Puut ojensivat käsivarsiaan käytäville, oksat tarttuivat hellästi Islan mekkoon kuin hyvästelläkseen. Lehdet rahisivat hänen jaloissaan, kun hän käveli halki loputtomien salien, joihin hänellä ei ollut muulloin lupa mennä. Poppy ja Terra seurasivat perässä. Viiniköynnökset kiemurtelevat seinillä. Linnut lensivät sisään ja ulos mielensä mukaan. Tuuli ulvoi käytävillä saaden Islan viitan hulmuamaan takana. Hän oli pukeutunut tummanvihreään valtakuntansa kunniaksi, ja puvun kangas myötäili kylkiluita, vyötäröä ja polvia leventyen helmaa kohden. Viitta oli seitinohutta harsoa, niin läpinäkyvää, ettei vaate täyttänyt perinteisiä säädylisyyden vaatimuksia. Tuo valinta edusti Islan valtakuntaa siinä missä värikin.

Villiläiset olivat aina olleet ylpeitä vartaloistaan, kauneudesta ja kyvyistään. He olivat aina rakastaneet villisti, eläneet vapaasti ja taistelleet tulisesti.

Viisisataa vuotta sitten kaikki kuusi kansaa eli villiläiset, tähteläiset, kuulaiset, taivaslaiset, aurinkolaiset ja varjolaiset kirottiin, ja heidän voimansa muuttuivat myrkyksi. Kukin kirous oli omalla tavallaan julma.

Villiläisten kirous oli kaksiosainen. Heidät kirottiin tappaamaan kaikki, joihin he rakastuivat, ja käyttämään ravintonaan pelkästään ihmissydämiä. Heistä tuli kammottavan kauniita hirviöitä, joilla oli pirullinen voima vietellä yhdellä katseella.

Sen jälkeen oli kuollut tuhansittain villikansan miehiä ja naisia. Rakkaudesta oli tullut kiellettyä. Edesvastuutonta. Syntyvien lasten määrä väheni... ja tässä valtakunnassa oli aina

ollut enemmän tyttäriä kuin poikia. Vaikka rakkaus ilmeni monissa muodoissa, miehet kuolivat naisia useammin sääntörikkomusten vuoksi, ja kansasta oli hiljalleen tullut lähinnä soturinaisista koostuva pieni yhteisö. Pelätty. Vihattu. Heikko, sillä pieni väestö tarkoitti vähäistä voimaa. Satapäiväiset olivat ainoa tilaisuus lopettaa kiroukset, palata aiempaan loistoon ja saada kipeästi kaivatut voimat takaisin. *Isla* oli heidän ainoa mahdollisuutensa.

Sinä olet meidän ainoa toivomme...

Isla kuuli villiläiset ennen kuin näki heidät. He lausuivat muinaisia sanoja ja kalisuttivat miekkoja kuin soittimia. Villikansan kyky hallita luontoa näkyi kaikkialla. Kukat kukkivat ja levisivät parvekkeelle ja pitkin käytävää pysähtyen vasta *Islan* jalkoihin. Ne kasvoivat eksponentiaalisesti, taittuivat terälehtien lammeksi, joka nousi aina nilkkoihin asti. Tarujen mukaan villiläiset olivat tuhat vuotta sitten pystyneet kasvattamaan kokonaisia metsiä ajatuksen voimalla, siirtämään vuoria käden heilautuksella.

Nyt, kun kirouksesta ja Valonkiurun saaren mahdin luota lähdöstä oli kulunut satoja vuosia, heidän voimansa oli kutistunut pelkiksi viihdyttäviksi tempuiksi.

Isla harppoi varovasti kukkien yli, kunnes linnan seinät loppuivat ja vastassa oli monisatapäinen hurraavien villiläisten joukko.

Puut päiden yllä olivat täynnä kirsikoita, marjoja ja verenpunaisia kukkia, joita tipahteli väkijoukkoon värikkäänä sateena. Eläimet hiipivät metsästä yleisöön ja istuutuivat kumppaneidensa viereen. Villiläisten luontomahdin laatu vaihteli, mutta siihen liittyi usein viehtymys eläimiin. Terralla oli iso pantteri nimeltä Varjo, jonka kanssa hän pystyi kommunikoimaan yhtä helposti kuin *Islan* kanssa. Poppyllä oli kolibri, joka teki mielellään pesän hänen hiuksiinsa.

Kun *Isla* näkönsä, väkijoukko hiljeni.

»Minulla on kunnia edustaa valtakuntaamme näillä Satapäiväisillä.» Islan pulssi nopeutui, rummutti vasten luita. Hän katseli yleisön ihastuttavia, toiveikkaita kasvoja. Joillakin villiläisillä oli puvut, jotka oli tehty punomalla kankaanpaloja lehtiin ja köynnöksiin. Osalla roikkui pelkkä miekka selässä. Osa oli selvästi syönyt juuri äsken syvänpuunaisiksi tahriintuneista huulista päätellen. Isla katsoi ja yritti parhaansa mukaan olla vapisematta. Estää ääntään sortumasta ja itseään kompastumasta, ettei antaisi kansalle pienintäkään aihetta ihmetellä, miksi heidän hallitsijansa niin usein piileskeli linnan paksujen seinien takana. Miksi palvelijoilta oli kielletty pääsy hänen huoneisiinsa. Isla yritti olla miettimättä, kuinka moni noista villiläisistä oli kuullut saman julistuksen sata vuotta sitten eri hallitsijan suusta ja kuinka monta heistä oli ylipäänsä jäljellä viimeaikaisten kuolemien jälkeen. Isla antoi lupauksen, koska sitä hänen kansansa odotti. Vakuuttelua. Voimaa. »Vannon rikkovani kirouksen ikuisiksi ajoiksi.»

Villiläisillä oli todella aihetta huoleen. Islan epäonnistuminen tuomitsisi heidät kaikki ainakin vuosisadaksi. Ja jo neljät Satapäiväiset olivat epäonnistuneet. Isla puri hammasta ja odotti, että kansa näkisi hänen lävitseen. Osoittaisi hänen oletuksensa heidän toiveistaan vääräksi.

Mutta aamuilmassa raikuivat huudot ja miekat nostettiin ilmaan. Linnut raakkuivat puiden latvoissa. Tuuli pauhasi lehdistä. Isla laskeutui helpottuneena terälehtien täyttämiä portaita, ja luonto kukki hänen jaloissaan väkijoukon jakaantuessa kahtia, tehden tietä kohti kaikkein muinaisinta kaksoispuuta.

Puiden juuret nousivat ilmaan, punoutuivat yhteen muodostaen korkean kaariholvin, joka oli pyöreä kuin kuvastin. Sen toisella puolella odotti metsä, tuttua ja turvallisenä. Mutta ei Isla sinne ollut matkalla. Hän nielaisi. Hän oli valmistautunut tähän hetkeen koko ikänsä. Terra ja Poppy laskivat kätensä hänen harteilleen.

Isla astui portaaliin, joka toimi vain kerran sadassa vuodessa, viimeiset sanansa huoltajilleen tuoreena mielessään: *Noudatan käskyjänne.*

Kunpa nuo sanat eivät olisi olleet valhetta.

2. LUKU

SAARI

Portaali väreili kiinni Islan takana ja hurraus vaimeni hiljaisuudeksi. Kuului vain Islan huohottava hengitys. Hän otti askelen eteenpäin, ja hänet sokaisi valo, joka oli kuin tuhat kuolevaa tähteä ja aurinkoa.

Hän horjahti. Käsivarsi ojentui tukemaan häntä.

»Avaa silmät», kehotti ääni, tumma ja kohtalokas kuin keskiyö.

Isla ei ollut edes tajunnut sulkeneensa silmänsä. Hän räpyteli, ja maailma keinahteli paikoilleen. Porttaaminen tuntui paljon pahemmalta kuin tähtisauvan käyttö.

Häntä tarkasteleva mies näytti huvittuneelta. Ja jollakin tavalla tutulta. Mies oli niin pitkä, että Islan täytyi kallistaa päätään taakse nähdäkseen hänen hiilenmustat silmänsä. Miehen hiukset valuivat musteenmustina kalvakalle otsalle. Epäilemättä varjolainen. Mikä tarkoitti, että...

»Kiitos, Grimshaw», Isla sanoi. Hän suoristautui nopeasti ja vilkuili ympärilleen toivoen, ettei kukaan muu ollut nähnyt hänen kompasteluaan. Hän saattoi melkein kuulla Poppyn ja Terran torut korvissaan.

Jyrkän teellä ei kuitenkaan ollut ketään muita kuin hän ja varjolaismies. Isla kääntyi, ja kurkunpäättä raapaisi tukahtunut äännähdyks. Meri myllersi vihaisena satoja metrejä heidän alapuolellaan. Hän oli ollut vähällä päätyä terävään kivikkoon ja

pistää pisteen kansansa pelastamissuunnitelmille ennen kuin Satapäiväiset olivat edes ehtineet alkaa.

Pistää pisteen *kaikille* suunnitelmilleen.

»Se olisi ollut harmillista.» Varjosaaren hallitsija hymyili leveästi, ja poskeen nousi yksi hymykuoppa, joka ei tuntunut sopivan kirveellä veistettyihin julmiin kasvoihin. »Sano Grim vaan, Isla.»

Grim. Miten kamala nimi ylpeänä kannettavaksi, Isla mietti. Nimi kyllä sopi miehelle. Tuon hymyn alla piili jotakin synkkää, hailakka varjo, joka saattoi kasvaa hirvittäväksi pimeässä.

»Olemmeko me tavanneet?» Kysymys ei johtunut siitä, että mies tiesi Islan nimen. Se oli odotettavissa. Eikä edes siitä, että mies lausui sen täydellisesti: kuin käärmeeen suihin ja kaikki kirjaimet erikseen äännettyinä. Kyse oli jostain muusta...

Miehen hymy hyytyi. »Jos olisimme» – hänen katseensa painui hetkeksi – »yksi kerta ei olisi riittänyt.»

Isla tunsii punastuvansa miehen silmien alla. Hän ei ollut juurikaan viettänyt aikaa miesten seurassa lukuun ottamatta paria harvinaista ja tarkkaan valvottua kohtaamista sekä salaisia tähtisauvamatkoja muihin uudismaihin.

Varsinkaan tuon näköisten miesten.

Varsinkaan miesten, jotka eivät näyttäneet pelkäävän häntä ja villikansan kirousta.

Isla kurtisti kulmiaan. Grimin olisi pitänyt olla peloissaan. Villiläiset saivat halutessaan miehet jahtaamaan itseään vaikka alas jyrkänteeltä. Heidän lumovoimaansa oli mahdoton vastustaa, joskin sen käyttö oli kiellettyä näiden sadan päivän aikana. Varjolainen taisi kuvitella olevansa turvassa.

Ei hän ollut.

Satapäiväiset olivat aina suuri peli, tilaisuus voittaa vertaansa vailla olevat voimat. Sanottiin, että se, joka murtaisi kiroukset saattamalla ennustuksen toteen, saisi itselleen

kaiken mahdin, joka kirousten langettamiseen oli tarvittu. Ylivertainen palkinto.

Yrittikö mies harhauttaa häntä flirttailemalla?

Isla mulkaisi varjolaista.

Grimin hymy vain leveni.

Mielenkiintoista.

Joka sadas vuosi kirousten langettamisesta lukien Valonkiurun saari tuli näkyviin, vapautui läpipääsemättömän myrskyn kourista. Kunkin valtakunnan hallitsijoita pyydettiin saapumaan paikalle uudismailta, jonne he olivat asettuneet paettuaan Valonkiurulta. Heidän tehtävänään oli murtaa kiroukset, jotka kahlitsivat niin heidän mahtiaan kuin itse saarta. Lukuun ottamatta varjolaisia. Varjolaisilla oli kyky langettaa kirouksia, joten epäily alkuperäisten kirousten langettamisesta kohdistui heihin, vaikka he kielsivätkin syyllisyytensä. Tänä vuonna Valonkiurun kuningas oli näköjään epätoivoinen.

Nämä olivat ensimmäiset Satapäiväiset, joihin oli kutsuttu varjolainen.

Grim tarttui uudelleen Islan käsivarteen ja siirsi häntä lempeästi ennen kuin Isla ehti estää. Samassa jyrkänteiden reunalla oleva jättimäinen merkki, kaikkia kuutta valtakuntaa esittävä tunnus, alkoi hehkua kultaisena, ja joku ilmestyi kuin tyhjästä kohtaan, jossa Isla oli juuri äsken seissyt.

Vaaleansininen viitta hulmusi tuulessa ja laskeutui sitten paljaiden ja hyvin tummien olkapäiden ja lihaksikkaiden käsivarsien päälle. Miehen kulmakarvat olivat isommat kuin silmät, leuka terävä ja vaaleanpunaista suuta reunusti täydellisesti muotoiltu parransänki. Azul, taivaskansan hallitsija. Isla oli oppinut hallitsijoiden nimet heti opittuaan puhumaan. Azul ja Grim olivat kumpikin ikivanhoja, yli viisisataavuotiaita. Elossa päivänä, jolloin kiroukset langetettiin. He olivat legendoja. Isla ei ollut kukaan heihin verrattuna.

Vuosisadat eivät näköjään olleet riittäneet tekemään Azulista ja Grimistä ystäviä. Taivaslainen nyökkäsi päätään varjolaiselle, ja Grimin hymy muuttui häijyksi. Ivalliseksi. Azul kääntyi Islan puoleen, kumarsi syvään ja tarttui hänen käteensä.

»Mukava saada uutta villiläisverta näihin Satapäiväisiin», Azul sanoi. Hän käänsi kirkkaan katseensa Islaan ja tämän sormiin, joista jokaista koristivat sormukset tammenterhon kokoisine timanteineen. Vaikka muut kansat pitivät villiläisiä raakalaisina, heidän vaurauttaan ei voinut kieltää. Luonnon hallitsemisessa oli etunsa. »Pyhä pilvi, en ole ikinä nähnyt noin isoa timanttia.»

Se oli Islalle pelkkä kivi. Kaunis tietysti, mutta oli vaikea arvostaa kovin korkealle mitään, mitä oli saatavilla mielin määrin. Jalokivet syntyivät, kun luontoon kohdistui valtava voima, ja villikansan uudismaan alla oli vuosisatojen kuluessa muodostunut kiiltäviä timanteja, jotka nousivat lopulta maan päälle kuin kukat. Niihin oli kompastua tämän tästä Islan mailla, jotka hän tunsu vain kirjoista, ei todellakaan omasta kokemuksesta.

Niin ainakin Terra ja Poppy luulivat.

Terra sanoi aina, että juuri noiden kiiltävien kivien ansiosta heillä riitti sydämiä syötäväksi. Heidän mailleen tunkeutui muista valtakunnista häijyjä ja tyhmänrohkeita varkaita, jotka olivat kiinnostuneet timanteista.

Isla hymyili. Tuo taivaslainen piti siis jalokivistä. Hän otti sormuksen sormestaan ja pujotti sen muutta mutkitta Azulin pisimpään sormeen. »Se sopii sinulle paremmin kuin minulle.»

Azul näytti siltä kuin aikoisi väittää vastaan – muttei tehnyt niin.

Paikalle ilmestyi uusi tulija, joka astui heidän ohitseensa vattomasti, kuin portaalien halki kulkeminen olisi sulavaa kuin vuoksen lipuminen rantaan. Nainen kääntyi katsomaan

Islaa. Kulmien kurtistus vaikutti olevan hänelle yhtä luontaista kuin toisille hymy. »Tässäkö on meidän uusin lemmikkimme?»

Viha alkoi kyteä Islan rinnassa kuin kekäle. Muut kansat pitivät naissotureita raakalaismaisina viettelijättärinä, petoina, jotka houkuttelivat rakastajia ja mässäilivät sitten näiden sydämillä.

Eikä heitä voinut siitä syyttää, koska he osuivat melko oikeaan.

Villikansa oli kuitenkin myös paljon enemmän. Tai oli ainakin ollut. Ja voisi yhä olla.

Islan teki mieli laukoa jotain, mitä saisi todennäköisesti katua, mutta juuri sitä tuo naishallitsija selvästi toivoi. Hän yritti houkutella pedon esiin Islasta, näyttää muille, että tämä oli pelkkä verenheimoinen hirviö. Isla tyytyi kumartamaan. »On kunnia saada tavata sinut, Cleo», hän sanoi. Cleo oli hallitsijoista vanhin, jopa vanhempi kuin Valonkiurun kuningas, joka hallitsi myös kaikkia aurinkolaisia. Ikä ei tuntunut vastaavan Cleon täydellisen sileitä, nuorekkaita kasvoja. Suurin osa hallitsijoista oli satoja vuosia vanhempia kuin Isla, mutta eroa oli melkein mahdoton havaita. Melkein.

Uuden solvauksen sijaan Cleo nosti leukansa, irvisti ja tuijotti Islan vihreää pukua kuin tämä olisi astunut saarelle alasti. Ja niin hän melkein olikin kuulaisnaisten vaatetukseen verrattuna. Cleon valkoisen puvun pitkät hihat olivat kuin kuutamon maidonvaaleat säteet. Kaulus ylsi leukaan saakka, ja viitta peitti kolme neljäsosaa vartalosta kokonaan. Vähäinen näkyvissä oleva iho oli niin kalpea, että suonet paistoivat läpi kuin siniset viirut valkoisessa marmorissa. Cleo oli paitsi paljon Islaa vaaleampi, myös paljon pidempi. Kasvot olivat pitkulaiset, ja poskipäät ja leuka kulmikkaat.

Portaalin tunnus hehkui vielä viimeisen kerran, ja esiin astui tyttö, joka horjahti hivenen. Hän oli hopeinen kuin tähti aina pitkistä suorista hiuksista tuikkivaan pukuun ja

kyynärpituisiin hansikkaisiin. Tytön sydämenmuotoiset kasvat levisivät hämilliseen hymyyn, ja sitten hän suoristi selkensä. »Taidan olla viimeinen.»

Cleo kohdisti inhonsa tyttöön. Tähtikansan hallitsija oli uusi, kuten Islakin. Tähteläisten kirous oli julmimmasta päästä. Kukaan koko valtakunnassa ei elänyt yli kaksi-kymmentäviisivuotiaaksi.

Isla astui eteenpäin ja ojensi kätensä. »Celestehän se oli?»

Tähteläinen hymyili lämpimästi. »Hei, Isla.»

»Hurmaavaa», Grim sanoi ja kumarsi tavalla, joka tuntui ilkkuvan Azulin äskeistä kumarrusta.

Taivaslainen kurtisti kulmiaan, mutta ojensi sitten Celestelle kätensä, jossa kimmelsi nyt Islan timantti. »Lisää uutta verta. Minulla on hyvä tunne näistä Satapäiväisistä.»

Cleo kohotti kulmaansa. »Hänen on paras toivoa niin», hän sanoi ja nyökkäsi kohti Celesteä. »Häntä ei enää ole seuraavissa.»

Tähteläisen ilme venähti. Kuulainen kääntyi ympäri, ja valkoinen viitta hulmahti.

»Älä ota tuota henkilökohtaisesti», Azul sanoi ja iski silmää. »Cleo on yhtä tyyli kaikille.»

Hallitsijat lähtivät seuraamaan palatsiin johtavaa polkua, ja Islan sydän takoi odotuksesta. Hän oli ollut niin keskittynyt muihin, ettei ollut katsellut kunnolla ympärilleen. Myrsky sulki tämän saaren sisäänsä kokonaiseksi vuosisadaksi Satapäiväisten välissä. Nyt taivas oli kuitenkin pilvetön.

Valonkiuru oli kimmeltävä kalliosaari. Jyrkänteet olivat luunvalkoiset, ja auringonvalo satoi maahan kultaisena usvana. Saari oli yksi alkuperäisistä voimanlähteistä, ja maa sykki yhä voimaa, hyräili Islalle seireeninkutsua. Hän aisti tuon energian joka askelella, joka henkäyksellä. Hän nautti näkemästään ahaasti kuin toiset viinistä, jota hänellä ei ollut elässään ollut lupa maistaa. Tunne oli yhtä koukuttava ja vaarallinen.

TERVETULOA SATAPÄIVÄISIIN!

Vuosisadan välein Lightlarkin saari, Valonkiuru, ilmaantuu näkyville hengenvaarallisen pelin näyttämöksi. Satapäiväisissä kuuden valtakunnan hallitsijat kohtaavat ja taistelevat murtaakseen kirouksensa ja voittaakseen yliverlaisen vallan. Jokaisella on jotain piiloteltavaa, jokainen kirous on ainutkertaisen paha. Jotta kiroukset murtuvat ja hallitsijat pystyvät pelastamaan valtakuntansa, yhden heistä on kuoltava.

Selviytyäkseen Isla Crownin täytyy valehdella, huijata ja pettää – vaikka panoksena olisi rakkaus.

Lightlark-saagan suomentaa **Aila Herronen**.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52456-5